

Μαίρ, διήλθεν ἐν ὄλον Σάββατον διδάσκων τὸν λαὸν ἐν τῇ συναγωγῇ. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οἱ δύο αὐτοῦ υἱοί, περιφήμου ὠριότητος καὶ πεπαιδευμένοι διδάσκαλοι, ἀπέθανον ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Ἡ σύζυγός του τοὺς ἐναπέθεσεν ἐπὶ τῆς νυμφικῆς αὐτῆς κλίνης καὶ τοὺς ἐκάλυψε μὲ λευκὴν σινδόνα. Πρὸς τὸ ἑσπέρας ἐπανῆλθεν ὁ ῥαββίνος εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἐζήτησε τοὺς υἱούς του ὅπως τοὺς εὐχηθῇ.

— Ἰπῆγον εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου, ἀπεκρίθη ἡ σύζυγός του.

— Παρατήρησα πολλάκις, ἀλλὰ δὲν τοὺς εἶδον, εἶπεν ὁ ῥαββίνος.

Ἡ σύζυγός τοῦ Μαίρ ἔφερε τὸ φῶς καὶ τὸ ποτήριον πλήρες οἴνου ὁ ῥαββίνος εὐλογεῖ τὸ φῶς, εὐλογεῖ τὸν οἶνον, καὶ φέρει τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη του· «ποῦ εἶναι υἱοί μου, διὰ νὰ πῶσιν ἐκ τοῦ εὐλογηθέντος ποτηρίου,» εἶπεν ἐκ νέου.

— Δὲν θὰ ᾔναι μακρὰν, ἀπήντησεν ἡ σύζυγός του, ἐτοιμάσασα τὸ δεῖπνον.

Ἀφοῦ ὁ ῥαββίνος Μαίρ ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον, καὶ ἔκαμε τὴν προσευχὴν του, λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ γυνὴ του·

— Ῥαββίνε, ἐπίτρεψόν μοι νὰ σοὶ κάμω μίαν ἐρώτησιν.

— Λέγε, ἀγαπητή μοι ἀπήντησεν.

— Πρὸ τίνος καιροῦ εἰς τῶν γειτόνων μας μοὶ ἐνεπιστεύθη ἀδάμαντάς τινας, καὶ ἤδη μὲ τοὺς ζητεῖ, πρέπει νὰ τοὺς δώσω πρὸς αὐτόν;

— Πῶς μοὶ ἀπευθύνεις τοιαύτην ἐρώτησιν! ἀνέκραξεν ὁ ῥαββίνος, εἶναι ἀνάγκη νὰ σὲ διδάξω τοὺς κανόνας τῆς πλέον ἀπλουστατῆς τιμιότητος; Ὅχι μόνον πρέπει νὰ ἀποδώσῃς τοὺς ἀδάμαντας, τοὺς ὁποίους σοὶ ἐνεπιστεύθη, ἀλλὰ πρέπει νὰ πράξῃς τοῦτο προθύμως καὶ ἄνευ δυσαρσεκειᾶς.

— Τοῦτο ἐφρόνου καὶ ἐγὼ, ἀπήντησεν ἐκείνη· ἔπειτα ἀνοίξασα τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός της, εἶπε·

— Ῥαββίνε, φίλος τις μᾶς ἐνεπιστεύθη τοὺς δύο τούτους ἀδάμαντας καὶ τοὺς ἐζήτησε.

Ταῦτα δὲ εἰπούσα ἐσήκωσε τὴν σινδόνα ἥτις ἐκάλυπτε τοὺς δύο υἱούς των.

«Τέκνα μου! τέκνα μου!» ἀνέκραξεν ὁ ῥαββίνος καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ στεναίξῃ. Ἡ δὲ γυνὴ του ἀποστρέψασα τὴν κεφαλὴν της ἔκλαυσε πικρῶς. Ἀκολούθως λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου της λέγει πρὸς αὐτόν·

— Ῥαββίνε, δὲν μοὶ εἶπας πρὸ μικροῦ ὅτι πρέπει ἄνευ δυσαρσεκειᾶς καὶ περιχαρῶς ν' ἀποδώσωμεν τὸ ὅποιον μᾶς εἶχεν ἐμπιστευθῆ ἀγαθὸν ὁ γεί-

τονάς μας. Περιχαρῶς μὲν ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα— καὶ ἐκεῖνος ὅστις μᾶς εἶχεν ἐμπιστευθῆ αὐτὸ θὰ μᾶς συγχωρήσῃ—ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἄς πράξωμεν τοῦτο ἄνευ δυσαρσεκειᾶς. Ἄς εἴπωμεν μιᾶ φωνῇ. Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον, εὐλογητὸς ὁ δίδων καὶ ὁ ζητῶν.

— Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον, ἐπανελάβεν ὁ ῥαββίνος, εὐλογητὸς ὁ δίδων καὶ ἀναζητῶν. Εὐλογητὸς καὶ διότι μοὶ ἔδωκε σέ. Ὡ Κύνιε πολυέσπλαγγνε, ἄνευ τοῦ δώρου τούτου, ὅπερ ἡ μεγαλοδωρία σου μοὶ ἔδωκεν, ἄνευ τῆς εὐλογημένης ταύτης γυναικὸς, ἤθελον ἰδεῖ ἐμαυτὸν μόνον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἤθελον ἴσως ἔλθαι εἰς πειρασμὸν ν' ἀμφιβάλλω περὶ Σοῦ. Αὐτὴ μὲ τὴν μίαν χεῖρά της σφίγγει τὴν ἐδικήν μου, καὶ μὲ τὴν ἑτέραν μοὶ ἀνοίγει τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν βασιλείαν σου θύραν, ὥστε θλέπω οὕτως σέ καὶ τοὺς υἱούς μου. Εὐλογημένη νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εὐλογητὸς σὺ ὁ πατήρ μου, ὁ βασιλεὺς μου, ὁ Κύριος τοῦ Παντός! Ἀμήν.

Μετὰ τινὰ καιρὸν ὁ ῥαββίνος Μαίρ καὶ ἡ σύζυγός του διερχόμενοι ἐκ τῆς Ἀφρικῆς ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὴν Ἰσπανίαν, συνελήφθησαν ὑπὸ πειρατῶν, ἡ δὲ γυνὴ τοῦ Μαίρ, ἥτις ἦτον εἰσέτι πολὺ ὠραία, ἂν καὶ ἡ ἡλικία της ἦτο προκεχωρημένη, δὲν ἐσεβάσθη ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν πειρατῶν, ὡς ἐσεβάσθη ὁ Ἀβιμέλεχ ὁ Βασιλεὺς τῶν Γεράρων τὴν Ρεβέκκην καὶ σύζυγον τοῦ Ἰσαάκ. Τότε ἐκείνη ἀποταθεῖσα εἰς τὸν σύζυγόν της «Ῥαββίνε, τῷ εἶπεν, εἶναι συγκεχωρημένον εἰς μίαν γυναῖκα νὰ ἀποθάνῃ, ἵνα σώσῃ τὴν τιμὴν της;»

— Εἶναι συγκεχωρημένον, ἀπήντησεν ὁ Ῥαββίνος, καλύψας τὸ πρόσωπόν του.

Ἀκούσασα τοῦτο ἐκείνη, ἐθυβίσθη εἰς τὴν θάλασσαν.

ΑΙΝΙΓΜΑ 44^ο.

Ύψιλος συνήθως εἶμαι
καὶ ἀκίνητος ἐμμένω
κατὰ γῆς ποτὲ δὲν κείμαι
ἐκτος ὅταν ἀποθάνω.
Ἐν δὲ γράμμ' ἂν μεταβάλλῃς
πνοὴν πάραυτα μ' ἐβαλλῆς
καὶ ἀντὶ τῆς ἀπαθείας
δείγμα γίνομαι φιλίας.

* * *